

Pécsi Ítéltábla

Az ügy száma: Mf.I.30.014/2021/8. szám

A felperes:

felperes1 (cím1)

A felperes képviselője:

Ügyvédi Iroda (ügyintéző: ügyvéd1, cím2)

Az alperes:

alperes1 (cím3)

Az alperes képviselője:

ügyvéd2 (cím)

A fellebbezési kérelmet előterjesztő fél:

alperes 26. sorszám alatt, felperes 28. sorszám alatt

A per tárgya:

munkaviszony jogellenes megszüntetése

Az elsőfokú bíróság:

Szekszárdi Törvényszék

A fellebbezéssel támadott határozat száma:

32.M.70.007/2020/25.

R é s z – é s k ö z b e n s ő í t é l e t

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság rész- és közbenső ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg a magyar állam javára - az illetékes állami adóhatóság felhívására - 33.000 (harminchéromezer) forint feljegyzett fellebbezési részilletéket.

A rész- és közbenső ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

- [1] Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint a felperes 2018. szeptember 17. napjától állt munkaviszonyban az alperes munkáltatónál konyhai kisegítő munkakörben, a munkáltatói jogok gyakorlója Név volt. Munkatársával, Név1 feszült, konfliktusos volt a viszonya. Emiatt 2019. márciusában az alperes törvényes képviselője, Név2 figyelmeztette őket szóban, hogy amennyiben ismételtén veszekednek a munkahelyen, úgy mindkettőjük munkaviszonyát megszünteti.
- [2] 2019. április 11-én a felperes és Név3 között ismét hangos szóváltás alakult ki a munkahelyen, amelynek során a felperes a munkáltatói jogkör gyakorlójával is kiabált. Másnap reggelre Név2 az irodájába rendelte mindkét munkavállalót, amikor is közölte velük,

hogy munkaviszonyukat megszünteti, aznap már nem kell munkába állniuk, a következő hétfőn menjenek be aláírni a munkaviszony megszüntetéséről szóló okiratokat. A felperes igyekezett menteni magát, és előadni a saját álláspontját, de Név2 nem hallgatta meg. A felperes ezért azt válaszolta, hogy „engem nem rúghatsz ki, akkor inkább felmondok”, majd távozott. 2019. április 18-án (helyesen: 15-én) a felperes megjelent az alperesnél a munkaviszony megszüntetésével összefüggő okiratok aláírása érdekében, az okiratok aláírását megkezdte, végül azonban aláírás nélkül távozott. Ezért 2019. április 24. napján küldte meg részére az okiratokat az alperes postai úton, amely küldemény a munkaviszony megszüntetéséről rendelkező okiratot nem tartalmazott.

- [3] A felperes keresetében azt kérte, hogy a munkaviszony jogellenes megszüntetésének jogkövetkezményeként az ítélelethozatalig terjedő időre minden hónap 10. napjáig havi 71.928 forint kártérítés, valamint 200.000 forint sérelemdíj és mindezen összegek után 2019. április 13. napjától számított törvényes mértékű késedelmi kamat, továbbá 100.000 forint perköltség megfizetésére kötelezze a bíróság az alperest a munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (a továbbiakban: Mt.) 82. § (1) bekezdése, valamint az Mt. 9. § (1) bekezdése folytán alkalmazandó, a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 2:52. § (1) bekezdése alapján. Mivel a munkáltató az azonnali hatályú felmondást nem foglalta írásba, így az az Mt. 22. § (3) bekezdése értelmében érvénytelen. Emellett érdemében is vitatta, hogy olyan magatartást tanúsított, amely az azonnali hatályú felmondás okául szolgált volna. A sérelemdíj körében arra hivatkozott, hogy a munkáltató kötelezettsége ellenére a munkahelyi konfliktusokat nem vizsgálta ki, nem tette lehetővé, hogy az őt ért becsületsértő magatartásért elégtételt kapjon, kénytelen volt eltűrni a sértéseket a munkatársától, továbbá az azonnali hatályú felmondás a becsületét és jóhírnevét sértette, mivel lakóhelye, Tolna kisváros, így a felmondás őt megbélyegezte. Kérte továbbá megállapítani, hogy a becsületét és jóhírnevét sértették Név2 ügyvezető részéről a 2019. április 18. napján történt telefonbeszélgetés során elhangzott következő kifejezések: „te meg menj el ideggondozóba, Sz...”, „nem vagy alkalmas arra, hogy közösségben dolgozzál”, „a tanárok fogják bizonyítani, hogy üvöltözöl, amikor a gyerekek ott vannak”.
- [4] Az alperes ellenkérelme a kereset elutasítására irányult. Álláspontja szerint a munkaviszony megszüntetésére közös megegyezéssel került sor, és az az írásbeliség hiánya ellenére a felek egyező akaratából teljesedésbe ment. A felperes személyiségi jogát nem sértette meg, harmadik személlyel nem közölte a történeteket, ezt bizonyítja az is, hogy a felperesnek sikerült máshol munkaviszonyt létesítenie.
- [5] Az elsőfokú bíróság a munkaviszony megszüntetése tárgyában a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 341. § (4) bekezdése szerinti közbenső ítéletet hozott, és az azonnali hatályú szóbeli felmondást jogellenesnek minősítette. Név2 törvényes képviselő elismerte, elhangzott a részéről, hogy a felperes munkaviszonyát megszünteti. Név3 tanú megerősítette, hogy az alperes törvényes képviselője mindkettőjüknek felmondott, továbbá tanú tanúvallomásával alátámasztotta, hogy az esetet követően a felperes közölte vele, az alperes törvényes képviselője „kirúgta”. Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint az Mt. 14. §-ában írt kölcsönös és egybehangzó nyilatkozatnak nem felelt meg a felperes kijelentése, amelyet az alperes döntésének tudomásulvételeként értékelt. A felmondás szóbeli közlése pedig az Mt. 22. § (4) bekezdése értelmében érvénytelen. Az Mt. 20. § (3) bekezdésének második fordulatából következően a felperes alappal következtethetett Név2 eljárási jogosultságára annak ellenére, hogy a munkaszerződés szerint a munkáltatói jogkör gyakorlója Név volt. Az alaki hibából eredő érvénytelenség miatt az azonnali hatályú felmondás érdemi vizsgálatát mellőzte.
- [6] A sérelemdíj tárgyában az elsőfokú bíróság a Pp. 341. § (3) – helyesen: (2) - bekezdése alapján részítélettel határozott, amikor azt alaptalannak találta, és elutasította. Az Mt. 9. § (1)

bekezdése folytán alkalmazandó Ptk. 2:45. § (1) bekezdésében írt becsület és a (2) bekezdésében írt jóhírnév megsértését azért nem állapította meg, mivel indokolatlanul bántó, lealacsonyító, becsmérítő kifejezést nem tartalmazott a felmondás, továbbá a munkaviszony megszüntetése valós tény volt, így valótlan tényállítás nem történt. A rendelkezésre álló adatok alapján a felperes volt az, aki munkatársát, tanúlt, családtagjait és barátnőjét tájékoztatta a történetekről. A munkaviszony megszüntetése okának és körülményeinek a lakókörnyezetében való ismertté válására a peradatok alapján nem derült fény. Rámutatott továbbá az elsőfokú bíróság arra a körülményre, hogy a felperesnek Név1 való feszült viszonyában, a naponta történő személyeskedő konfliktusok kialakulásában a felperesnek is része volt, hiszen több ízben provokálta a munkatársát. Ezért a konfliktusok kivizsgálásának hiánya nem róható az alperes terhére, a felperes pedig nem tett eleget az Mt. 6. § (1) bekezdésében írt elvárható magatartás tanúsítási és együttműködési kötelezettségének. Mindezekre figyelemmel a Ptk. 2:52. § és a 2:53. §-a szerinti sérelemdíj iránti igényt elutasította.

- [7] Az elsőfokú bíróság rész- és közbenső ítéletével szemben mindkét fél fellebbezést terjesztett elő.
- [8] Az alperes fellebbezésében az elsőfokú határozat részbeni megváltoztatását és a kereset teljes elutasítását kérte. Név2 törvényes képviselő, Név4, tanúl és Név3 tanúk szerint a felperes korábban többször elmondta, hogy el akar menni a cégtől, mert ilyen légkörben nem kíván dolgozni. Erre tekintettel azzal kérte kiegészíteni a tényállást, hogy a felperes maga sem kívánta fenntartani a munkaviszonyát. Álláspontja szerint a munkaviszony közös megegyezéssel történő megszüntetésének folyamatában az egyik fél kezdeményezi, a másik fél pedig elfogadja azt, és ha nincs közöttük véleménykülönbség, akkor létrejön a közös megegyezés, ahogy a jelen esetben is történt. A felperesnek azt a kijelentését, hogy „jó”, illetve, hogy „engem nem rúghatsz ki, én mondok fel”, a munkáltató a Ptk. 6:8. § (1) bekezdése alapján nem érthette máshogy, minthogy a felperes maga mondott fel. A kommunikációs helyzet nem volt pszichésen megterhelő a felperesre, hiszen hasonló szituációkat korábban rendszeresen maga idézett elő. A munkáltató abban a hiszemben volt, hogy a felek egyező nyilatkozata alapján létrejött a munkaviszony közös megegyezéssel történő megszüntetése. Szóbeli és tevőleges magatartásával, távolmaradásával tévedésbe ejtette őt a felperes, ezért nem került sor az azonnali hatályú felmondás írásba foglalására. Hangsúlyozta, hogy az Mt. 22. § (4) bekezdéséből következően az érvénytelenség jogkövetkezménye nem alkalmazható, ha a jognyilatkozat a felek egyező akaratából teljességbe ment.
- [9] A felperes az alperes fellebbezésére benyújtott ellenkérelmében az elsőfokú határozat helybenhagyását kérte. Hangsúlyozta, hogy az alperes képviselője 2019. április 12. napján kifejezetten és határozottan felmondott neki, nem a közös megegyezést kezdeményezte a munkaviszony megszüntetése tárgyában. A felmondás egyoldalú, címzett nyilatkozat, amely a címmel való közléssel hatályosul, és mivel jelen volt, az nyomban hatályosult. Ezt követően már nem kerülhetett szóba a munkaviszony más módon történő megszüntetése. Hivatkozott az elsőfokú eljárásban csatolt, de mellőzött hangfelvételre, amely igazolja, hogy jelentős mértékben felzaklatta a munkája elvesztése. Meggyőződése szerint az Név1 kialakult konfliktusban aktív szerepe nem volt, ezért méltatlannak és igazságtalannak érezte az eljárást.
- [10] A felperes a másodfokú eljárásban a 3. sorszám alatti beadványában bejelentette a Pp. 373. §-ára hivatkozva: az elsőfokú ítélet meghozatalát követően jutott tudomására, hogy Név3 2020. szeptemberétől ismét az alperes alkalmazásában áll, ezért mind Név3, mind tanúl tanúk szavahihetősége megkérdőjelezhető, mert e tény elhallgatták a bíróság előtt.
- [11] A felperes fellebbezésében az elsőfokú határozat részbeni megváltoztatását és a sérelemdíj iránti kereseti kérelmének teljesítését kérte. A bizonyítás eredményét okszerűtlennek tartotta,

kérte a tényállást módosítani, eltérő jogi következtetést levonni és a bíróság mérlegelési jogkörben hozott döntését felülmérlegelni. Álláspontja szerint annak van jelentősége a személyiségi jogsértés elbírálása szempontjából, hogy a tények mások tudomására jutottak, ha nem is a munkáltató képviselői, de tanúl, az alperes dolgozója részéről mindenképpen. A tanúként kihallgatott tanúl ugyanis elismerte, hogy az iskolában dolgozó tanároknak elmondta a munkaviszonya megszüntetését, így arról mások tudomást szereztek, és ez önmagában megalapozza a munkáltató felelősségét. Álláspontja szerint tanúl rá nézve kedvezőtlen tartalmú és részben valótlan tanúvallomást tett, mely részében mellőzni kérte a bizonyítékot, amelynek oka, hogy a tanú továbbra is az alperessel áll munkaviszonyban.

- [12] Hangsúlyozta továbbá, hogy a kereset részét képezte az a jogsértés, amelyet Név2, a munkáltató törvényes képviselője követett el vele szemben a 2020. április 18-án történt telefonbeszélgetés során. A „te meg menj el ideggondozóba, Sz...”, „nem vagy alkalmas arra, hogy közösségben dolgozzál”, „a tanárok fogják bizonyítani, hogy üvöltözöl, amikor a gyerekek ott vannak” kijelentések a jóhírnevét és becsületét sértették. Ezt az igényét azonban nem bírálta el az elsőfokú bíróság a határozatában, annak ellenére, hogy az alperes ügyvezetője maga is elismerte, hogy a kijelentések elhangzottak a részéről (11. sorszámú jegyzőkönyv 10. oldal 9. bekezdése).
- [13] Az alperesnek a felperes fellebbezésére tett ellenkérelme az elsőfokú határozat helybenhagyására irányult. Felhívta a figyelmet arra, hogy a felperes saját előadása szerint is megosztotta a családtagjaival és barátjával a munkaviszonya megszűnését, így nincs annak jelentősége, hogy a kolléganője, akinek szintén elmondta a történeteket, arról tájékoztatta a tanárokat. Továbbá a felperes nem állította, és nem is bizonyította, hogy milyen sérelem érte őt, és az ok-okozati összefüggésben van a munkáltató magatartásával. A felperes és az ügyvezető között zajlott telefonbeszélgetésben ketten vettek részt, így hiányzik a harmadik személy, aki felé az esetleges bántó véleményközlés vagy valótlan tényállítás elhangozhatott volna. A felperes becsületét vagy jóhírnevét a munkáltató nem sértette meg, a sérelemdíj iránti igényének nincs jogalapja. Hangsúlyozta, hogy tanúl a cég alkalmazottja volt mindvégig, de a felperes az elsőfokú eljárás során nem emelt kifogást a tanúvallomásával szemben; a munkaügyi perekben pedig a jogviszony természetéből fakadóan főként a munkatársak tudnak nyilatkozni. Előadta egyúttal, hogy Név3 2020. szeptember 1. napjától 2021. március 5. napjáig alkalmazásában állt ismét, ez azonban a vallomástételben nem befolyásolta.
- [14] Sem a felperes, sem az alperes fellebbezése nem alapos.
- [15] Kiegészíti a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást azzal, hogy Név3 munkatárssal kialakult konfliktusa miatt a felperes több ízben kijelentette, hogy Név1 nem tud együtt dolgozni, ezért fel fog mondani.
- [16] Név2, a munkáltató törvényes képviselője a 2020. április 18-án történt telefonbeszélgetés során azt mondta a felperesnek, hogy „te meg menj el ideggondozóba, Sz...”, „nem vagy alkalmas arra, hogy közösségben dolgozzál”, „a tanárok fogják bizonyítani, hogy üvöltözöl, amikor a gyerekek ott vannak”.
- [17] Az így kiegészített tényállás alapján is helytálló jogi következtetésre jutott az elsőfokú bíróság, a rész- és közbenső ítéletbe foglalt érdemi döntésével a másodfokú bíróság egyetértett, mert a bizonyítás eredményét a Pp. 279. § (1) bekezdésének megfelelően értékelte.
- [18] A munkaviszony Mt. 64. § (1) bekezdés a) pontja szerinti közös megegyezéssel történő megszüntetésének megállapítására a másodfokú bíróság sem látott alapot az alábbiak miatt.
- [19] 2019. április 12-én reggel 8 órakor, a felmondás közlésekor ténylegesen hárman voltak jelen Név2 ügyvezető irodájában: Név2, Név3 és a felperes. Név4 a megbeszélés elején jelen volt,

de hamar távoznia kellett munkája miatt. Név2 a meghallgatásakor úgy nyilatkozott, hogy nem akart dönten a két konfliktusos munkatárs között, de a beszélgetés végén elhangzott a részéről, amit már korábban is megígért, hogy a történetek után mindkettőjük munkaviszonyát megszünteti. Név3 tanú lényegében alátámasztotta a felperes tényállítását, amikor azt vallotta, „Attila szóban felszólított minket, hogy el kell távoznunk aznap”, „előfordulhat, hogy azt a kifejezést használta, hogy felmond nekünk.” tanú1 tanú megerősítette: amikor a felperes a beszélgetés után bement hozzá, azt mondta, hogy Név2 mind a kettőjüknek felmondott. Ennek nem mond ellent Név4 tanúvallomása, amely szerint a férje utóbb elmondta neki, megbeszélték, hogy mindketten abbahagyják a munkát.

- [20] Ahogy arra a felperes helyesen hívta fel a figyelmet, az Mt. 15. § (4) bekezdése értelmében az egyoldalú jognyilatkozat a címzettel való közléssel válik hatályossá. Mivel Név2 törvényes képviselő a munkáltató nevében felmondott a munkavállaló felperesnek, így utóbb annak már nem volt jelentősége, hogy a felperes zaklatott lelkiállapotában azt válaszolta, „engem nem rúghatsz ki, akkor inkább felmondok.” Az azonnali hatályú felmondás után tett munkavállalói nyilatkozat ugyanis nem hatálytalanítja a munkáltató kijelentését. Mivel a felperes nem mondott olyat, hogy közös megegyezéssel kívánja megszüntetni a munkaviszonyát, így helyesen utalt az elsőfokú bíróság a BH2002. 202. számú eseti döntésben írt jogelvre, amelynek alapján hiányzott a felek között a közös megegyezéssel való megszüntetésre irányuló konszenzus. Az adott körülmények között az Mt. 31. §-a alapján alkalmazandó Ptk. 6:8. § (1) bekezdése szerint az elhangzottakat nem lehetett úgy értelmezni, hogy a munkaviszonyt a felek közös megegyezéssel szüntették meg. Tévedésbe sem ejthette a felperes az alperest a távolmaradásával, hiszen az alperes ügyvezetője maga közölte vele, hogy ne is álljon már munkába.
- [21] Az nem volt vitás a per során, hogy az azonnali hatályú felmondást az alperes nem foglalta írásba, így az is kétségtelen, hogy az Mt. 22. § (3) bekezdése és (4) bekezdése alapján a felmondás érvénytelen.
- [22] Itt utal arra a másodfokú bíróság, hogy a felperesnek a fellebbezési eljárásban 3. sorszám alatt benyújtott, Név3 és tanú1 elfogultságával kapcsolatos kifogását figyelmen kívül hagyta. Az alperes elismerte, hogy 2020. szeptember 1-től 2021. március 5. napjáig ismételt alkalmazásában állt Név3, de a jelen jogvita alapját éppen Név3 és a felperes közötti személyes konfliktus, sőt haragos viszony képezte, így ennek a másodfokú eljárásban felmerült új körülménynek jelentősége valójában nem volt. A Pp. 373. § (2) bekezdése értelmében a fellebbezésben új tény állítására akkor kerülhet sor, ha az új tény a fél önhibáján kívüli okból az elsőfokú ítélet meghozatalát megelőző tárgyalás berekesztését követően jutott a fellebbező fél tudomására vagy következett be, feltéve, hogy az - elbírálás esetén – rá nézve kedvezőbb ítéletet eredményezhetett volna. Az említett körülményekre ez utóbbi fordulat nem áll fenn, hiszen a tanú és a felperes közötti konfliktusos viszonyt már az elsőfokú bíróság is ismerte, és értékelte. Megjegyzi a másodfokú bíróság, hogy Név3 a felperes mellett tanúskodott, amikor azt vallotta, hogy 2019. április 12-én a munkáltató mondott fel mindkettőjüknek szóban, azonnali hatállyal. Sőt tanú1 vallomása is ezt erősítette, akinek az alperessel fennálló munkaviszonya az elsőfokú eljárásban is ismert volt, az tehát nem új körülmény.
- [23] Mivel a munkáltató szóban közölte az azonnali hatályú felmondást, intézkedése érvénytelen, így a jogellenesség jogkövetkezményeit alkalmazni kell (Kúria Mfv.II.10.673/2017/3.). A jogellenesség jogkövetkezményeiről az elsőfokú bíróság nem rendelkezett, ezért hozott közbenső ítéletet a Pp. 341. § (4) bekezdése szerint.
- [24] Ami a felperesnek a személyiségi jogsértéssel kapcsolatos igényét illeti, kiemelendő, hogy a felperes a történeteket maga mesélte el családtagjainak: édesanyjának, férjének, fiának és barátnőjének, valamint közölte tanú1 munkatárssal is, így alaptalanul hivatkozott arra, hogy a

munkáltatótól jutott ki a hír a lakókörnyezetébe. Név2 és Név4 egyértelműen úgy nyilatkoztak, hogy a cégen belül történeteket nem hozták nyilvánosságra; tanúl pedig a tanárokkal annyit közölt, hogy a felperes munkaviszonyát az alperes megszüntette. Ez önmagában valós tény, így a Ptk. 2:45. § (1) és (2) bekezdésében írtak szerinti jóhírnév- vagy becsületsértés megállapítására nem alkalmas.

- [25] Rámutat továbbá a másodfokú bíróság arra, hogy Név2 és tanúl megerősítették, 2019. április 11-én, az ebédeltetést megelőzően a tálalókonyhában kialakult veszekedés során a felperes nemcsak Név1, hanem a másik ügyvezetővel, Névtel is meg nem engedett hangnemben és hangerővel kiabált, amit mások is hallhattak. Amennyiben tehát idegenek számára ismertté vált a munkaviszony megszüntetésének oka és körülményei, úgy ahhoz a felperes tevőlegesen hozzájárult. Saját felróható magatartására pedig előnyök szerzése végett nem hivatkozhat [az Mt. 31.§-a folytán alkalmazandó Ptk. 1:4.§ (2) bekezdése], és kétségtelenül maga sem úgy járt el, ahogy az az adott helyzetben általában elvárható [Mt. 6. § (1) bekezdése].
- [26] Ugyanez a megállapítás mondható el a felperesnek Név1 való folyamatos konfliktusáról, feszült viszonyáról. A tanúvallomások alapján egyértelmű, hogy a helyzet kialakulása mind Név3, mind a felperes magatartására visszavezethető, mivel kölcsönösen sértegették, provokálták egymást. Így a felperes az Mt. 52. § (1) bekezdés e) pontjában írt, a munkatársakkal való együttműködési kötelezettségének maga sem tett eleget. A munkáltató pedig a kialakult konfliktusos helyzetet a megfelelő munkahelyi légkör, egészséges munkakörnyezet biztosítása érdekében olyan módon oldotta fel, hogy mindkettőjük munkaviszonyát megszüntette, amely döntés a munkáltató kompetenciájába tartozott. A munkaviszony megszüntetése ilyen értelemben nem róható az alperes terhére. Intézkedése tehát önmagában sem becsület-, sem jóhírnévsértést nem valósított meg.
- [27] Alappal hivatkozott ugyanakkor a felperes fellebbezésében arra, hogy a keresetének részét képezték a Név5 2019. április 18. napján folytatott telefonbeszélgetés során Név2 részéről elhangzott következő mondatok: „te menj el ideggondozóba, Sz...”, „nem vagy alkalmas arra, hogy közösségben dolgozzál”, „tanárok fogják bizonyítani, hogy üvöltözöl, amikor a gyerekek ott vannak.” E kijelentések vizsgálatára, értékelésére az elsőfokú határozat indokolása részletesen nem tért ki. A kijelentések elhangzását Név2 ügyvezető nem tagadta, sőt a tárgyaláson történt személyes meghallgatásakor megismételte: javasolta a felperesnek külső segítség igénybevételét, amennyiben ennyire nem bírja idegileg a munkahelyi légkört. A kijelentéseket a felperes sértőnek érezte, és ezek kapcsán is kérte a Ptk. 2:45. § (1) és (2) bekezdésében írt becsület- és jóhírnévsértés megállapítását.
- [28] A Ptk. 2:45. § (1) bekezdése szerint a becsület megsértését jelenti a más személy társadalmi megítélésének hátrányos befolyásolására alkalmas, kifejezőmódjában indokolatlanul bántó véleménynyilvánítás. A becsületsértés akkor állapítható meg, ha a véleménynyilvánítás visszaélésszerű, a jóhiszeműség és tisztesség követelményével össze nem egyeztethető. Figyelemmel kell lenni ugyanakkor a véleménynyilvánítás szabadságára is, és a vélemény sértő voltát nem az érintett személy egyéni megítélése, szubjektív érzékenysége, illetőleg túlérzékenysége, hanem objektív körülmények, a társadalmi megítélés alapján kell megállapítani. A Legfelsőbb Bíróság Polgári Kollégiumának 12. számú állásfoglalása II. pontjában írtakra tekintettel a kifogásolt közléseket nem formális megjelenésük, hanem valóságos tartalmuk szerint kell figyelembe venni.
- [29] Nem vonja kétségbe a másodfokú bíróság, hogy a felperes szubjektíve sértőnek találhatta Név2 kijelentéseit, de ez önmagában nem valósítja meg a személyiségi jogsértést, mert azt kell vizsgálni, hogy a kívülállók számára objektíve sértőnek tűnik-e a nyilatkozat. tanúl vallomása szerint a felperes magánéleti problémákkal küzdött, amelyeket vele olyan módon osztott meg, hogy lényegében rázúdította azokat. Ez számára megterhelő volt, amit már a munkáltatónak is jelzett. Ebből következően nem tekinthető indokolatlanul bántó, sértő

véleménynyilvánításnak Név2 javaslata, hogy a felperesnek szakember segítségére van szüksége. Az a tanúvallomásokkal alátámasztott tény pedig, hogy a felperes és Név3 tálalóban zajló hangos konfliktusát az ebédlőben a tanárok és gyerekek észlelhették, hallhatták, szintén arra utal, hogy nem lépi át a véleménynyilvánítás kereteit Név6 a felperes közösségben, illetve gyerekek között végzett munkájára vonatkozó véleménye. A vélemény helyességét pedig a bíróság munkaügyi perben nem vizsgálhatja.

- [30] Nem lehetett figyelmen kívül hagyni továbbá azt a körülményt sem, hogy Név2 részéről a felperes által kifogásolt kijelentések a kettőjük közötti telefonbeszélgetés során hangzottak el, azokról csak ők ketten szerezhettek tudomást, más nem hallhatta a beszélgetést, így a felperes becsülete vagy jóhírneve mások előtt nem sérült, kedvezőtlen irányba nem változott. A munkáltató alperes tehát személyiségi jogsértést a telefonon elhangzott kijelentésekkel sem követett el.
- [31] Mivel a jogellenes munkáltatói intézkedés önmagában, többlettényállási elem hiányában, személyiségi jogsértés megállapíthatósága nélkül nem teremt jogalapot sérelemdíj követelésére (Kúria Mfv.II.10.249/2019/5.), helyesen járt el az elsőfokú bíróság, amikor a személyiségi jogsértés tárgyában a felperes sérelemdíj iránti kereseti kérelmét a Pp. 341. § (2) bekezdése szerint meghozott részítéletében elutasította.
- [32] Mindezekre tekintettel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság határozatát a Pp. 383. § (1) bekezdése alapján eljárva érdemében felülvizsgálta, és a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.
- [33] A másodfokú bíróság a fellebbezési eljárásban felmerült perköltségről a 4/2009. (XII. 14.) PK véleményre figyelemmel rendelkezett. Mindkét fél a saját fellebbezése vonatkozásában pervesztes lett, ezért a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján a másik fél költségét viselni köteles. A felperes fellebbezésének pertárgyértéke 200.000 forint, míg az alperes fellebbezésének pertárgyértéke 600.000 forint volt, azonban a másodfokú eljárásra vonatkozóan közel azonos összegű munkadíjat igényeltek, ezért azokat egybeszámítva egyik fél sem köteles a másik javára perköltséget fizetni. A felperes munkavállalói költségkedvezményre jogosult, ezért a fellebbezésére feljegyzett 16.000 forint illeték az állam terhén marad a Pp. 102. § (6) bekezdése szerint, figyelemmel a Pp. 525. §-ára is. Az alperes fellebbezésére 48.000 forint illetéket kellett feljegyezni a per tárgyi költségfeljegyzési jogos volta folytán, azonban az alperes fellebbezésével egyidejűleg 15.000 forint illetéket megfizetett, így további 33.000 forint illeték megfizetésére köteles az állam javára, külön felhívásra a Pp. 83. § (1) bekezdése, a 101. § (1) bekezdése, a 102. § (1) bekezdése, valamint a polgári és közigazgatási bírósági eljárás során meg nem fizetett illeték és állam által előlegezett költség megfizetéséről szóló 30/2017. (XII. 27.) IM rendelet 3.§ (2) bekezdése alapján.
- [34] A másodfokú bíróság a határozatát a Pp. 376. §-a szerint tárgyaláson kívül hozta meg.

Pécs, 2021. június 30.

Dr. Tolnai Ildikó s.k. a tanács elnöke, Dr. Vogyicska Petra s.k. előadó bíró, Dr. Berki Csilla s.k. bíró

